

מ"ת 1878/12/19 - ס.נ. נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בטבריה

מ"ת 1878-12-19 מדינת ישראל נ' נ' (עציר)
תיק חיצוני: 508697/19

בפני מבקש נגד משיבה
כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
ס.נ.
מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לעיון חוזר אשר הוגשה ע"י ב"כ המבקש לפיה עותר להקל בתנאים המגבילים בהם נתון ולהתיר לו לשוב למקום מגוריו בישוב אxxxxאולצאת למקום עבודתו בישוב אxxx.

רקע :

1. בתאריך 1.12.19 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו באישום הראשון ביצוע עבירות איומים והיזק במזיד לרכוש כנגד אחיו ובאישום השני עבירות איומים כנגד אחיו והפרת צו בימ"ש נועד להגן על אדם.
2. בתאריך 2.12.19 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, הורשע על פי הודאתו בביצוען של העבירות כאמור לעיל ונשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן.
3. בתאריך 2.12.19 ניתנה החלטת בית המשפט על שחרור המבקש בתנאים מגבילים לפיהם ישהה המבקש בתנאי מעצר בית מלא בכפר גריפאת. עוד סוכם כי במידה והמבקש לא יפר את תנאי השחרור בערובה במהלך החודש הקרוב, תוגש בקשה מוסכמת לפיה יותר למבקש לצאת את כתובת מעצר הבית לצורך עבודתו בישוב אxxx בפיקוח המעסיק אשר ילווה את המשיב ממקום מעצר הבית למקום העבודה ובחזרה ויפקח בעניינו בכל מהלך הנסיעה לעבודה ובעבודה. כמו כן הוטלו ערבויות כספיות.

טיעוני הצדדים :

עמוד 1

4. טיעוני ב"כ המבקש :

א. אכן, לא חלף פרק זמן ניכר ומשמעותי מאז 2.12.

ב. עם זאת העובדה כי מדובר נערך הסכם סולחה מפורט בינו לבין המתלונן שקיבל עיגון במכתב נלווה שכתב המתלונן למשיבה ולבימ"ש, שמשקף את התייחסותו לאירוע והרציונל שעמד מאחורי התלונה מהווים נסיבה חדשה.

ג. הייתה התנצלות מטעם המבקש ולא ייגרם כל נזק לאינטרס הציבורי באם המבקש יחזור לביתו בשלב זה, לעומת זאת ייגרם נזק עצום למשפחת המבקש ולילדיו הקטינים והדבר יעכיר שלא לצורך ובלי סיבה את מערכת היחסים בתוך המשפחה.

ד. לשאלת בית המשפט באיזה אופן חל שינוי ממשי במצבו המשפחתי של המבקש מעת שחרורו לפני 15 ימים, השיב ב"כ המבקש כי מאז שהמבקש שוחרר מצבם של הילדים הורע ובעיקר הילד הבכור שמצבו התדרדר עד כדי כך ששוקלים לטפל בנושא. היעדרות העב מהבית החמירה את המצב.

ה. כיום מבקש שהמבקש ישהה לאחר יום העבודה כשהוא מלווה ומפוקח ונמצא במעצר בית עם פיקוח של המשמורנים.

ו. המבקש קיבל אחריות על מעשיו והפנים את המעשה שעשה, הופקו הלקחים, הפנה לעובדה שהופנה לקבלת תסקיר והדיון קבוע ליום 18.2.20, מדובר בפרק זמן ארוך שלא מצדיק הרחקתו מהבית. במהלך היום המתלונן במשרדו באאאאאאאאאאא המבקש עובד באאאא, ואין מפגש ביניהם.

טיעוני המשיבה :

ב"כ המשיבה עתרה לדחיית הבקשה מהטעמים כדלקמן :

א. לא בכדי נקבעו קריטריונים לבקשה לעיון חוזר, המבקש אינו עומד בהם ובמיוחד נוכח הדיון האחרון, שם סוכם כי אם לא יפר את תנאי השחרור במהלך החודש הקרוב תוגש בקשה מוסכמת לצאתו לעבודה.

ב. ב"כ המשיבה סבורה כי הנימוקים שהועלו בבקשה אינם מצדיקים החזרתו לביתו ובמיוחד לא הסכם הסולחה, שכן ידועה עמדת המתלונן שהגיע לבית המשפט בדיון קודם.

עמוד 2

ג. המבקש ביצע את העבירות והיה צריך לחשוב על הילדים טרם לכן. כמו כן אין אינדיקציה לגבי המסוכנות של המבקש, הוא שוחרר סמוך להגשת כתב האישום ויש סיבה למדרג שהוצע ע"י בית המשפט בדיון האחרון אליו בגינו הסכימו המשיבה והמבקש.

דיון והכרעה

בבקשה לעיון חוזר, כגון הבקשה בה עסקינן, בית המשפט מוסמך לעיין מחדש בהחלטתו, רק בהתקיים תנאים המפורטים בסעיף 52 (א) לחוק המעצרים, שזו לשונו:

"עצור, משוחרר בערובה או תובע, רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בעניין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

האם "עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" ?

על הסוגיות עליהן צריך בית המשפט לתת את הדעת בבקשה לעיון חוזר המסתמכת על "חלוף הזמן" עמד בית המשפט המחוזי בנצרת ב**בש 2347/06** פרץ שלמה נגד מדינת ישראל מפי כב' השופט אברהם אברהם :

"מה, בכל זאת, ביקש המחוקק לומר בסעיף 52(א) לחוק המעצרים, כשקבע את החלופה השלישית, זו שעניינה חלוף הזמן מאז ניתנה ההחלטה? התשובה לכך מצויה בדברים שהבאנו למעלה מפי כב' השופטת פרוקצ'יה. יעודו העיקרי של העיון החוזר הוא 'לבחון מחדש, האם בנקודת זמן מאוחרת להחלטת מעצר נגרע תנאי זה או אחר, שקיומו נדרש לצורך המשך המעצר'. על כן, אם 'עבר זמן ניכר מאז מתן ההחלטה, ניתן לחזור ולבחון סוגיות הנוגעות לעילת מעצר, ראיות לכאורה, וחלופת מעצר'."

בהחלטת בית המשפט המחוזי בנצרת במסגרת **בש 002201/06** עמיר מולנר נגד מדינת ישראל נקבע מפי כב' השופט נסים ממן בבקשה לשינוי תנאי מעצר הבית המלא:

"לדעתי, לא עבר זמן ניכר כלל וכלל. חודשים ספורים של מעצר בית הם דבר שבשגרה, והגם שצריך לעשות הכל כדי לצמצם את התקופה אין לומר שזהו זמן ניכר. ראו למשל, ב"ש [מחוזי נצ'] 2184/06 שהואן נגד מדינת ישראל, נבו המאגר המשפטי הישראלי [27.6.06] וגם בש"פ 6772/05 פלוני נ' מדינת ישראל תק-על 2005(3), 1750, עמ' 1752 שם נקבע כי -

"... לא נשתנו אף הנסיבות מאז, ולא עבר "זמן ניכר", כלשון הוראת החוק, מעת מתן ההחלטה המקורית. בנסיבות עניין זה, מעבר ארבעה חודשים מאז מתן ההחלטה אינו מצדיק את שינויה בשל יסוד חלוף הזמן גרידא, וההנחה המובנית בחלופת מעצר בית שהוחלה בהסכמת העורר היא כי הוא ישהה במסגרת זו במהלך התנהלות משפטו, וכל עוד הוא מתמשך התמשכות סבירה, לא תקום עילה לשינוי תנאי החלופה. בנסיבות שלפנינו, זהו,

אכן, מצב הדברים. משבקשתו לעיון חוזר של העורר אינה עומדת בתנאי הסף האמורים, דינה להידחות".

במקרה זה דחה בית המשפט בקשתו של המבקש להקלה בתנאי מעצר בית מלא וזאת בחלוף ארבעה חודשים ובשעה שהליכי ההוכחות צפויים היו להימשך עוד חודשים ארוכים וזאת בשונה מהמקרה שבפני בו קבוע התיק לקבלת תסקיר שירות המבחן וטיעונים לעונש בעוד חודשיים מהיום.

לציין כי ערר על החלטה זו נדחה ע"י כב' השופט רובינשטיין בבש"פ 6358/06 עמיר מולנר נגד **מדינת ישראל** ובית המשפט מציין במפורש גישתו בעניין חלוף הזמן המהווה עילה להקלה בתנאי השחרור בערובה :

אף אני, כסגן הנשיא המלומד, סבור כי לא חלף עדיין זמן ניכר - כמשמעו בחוק - מן ההחלטה המצדיק את השינוי המבוקש כנתינתו, קרי, הגבלת מעצר הבית לשעות הערב והלילה בלבד. לא הרי שהות של מספר חודשים במעצר מאחורי סורג ובריח כהרי מעצר בביתו של אדם, גם אם אין להקל ראש בהגבלות שבמצב זה (ראו ב"ש 215/73 מדינת ישראל נ' סלימאן, פ"ד כח'(1) 246, 249, השופט ברנזון). להבחנה בין מעצר בית למעצר בפועל ראו גם בג"צ 5555/05 פדרמן נ' אלוף פיקוד המרכז, פ"ד נט(2) 865, 869-870."

לאור עיקרון המידתיות מציין בית המשפט העליון כי המועד המתאים להגשת בקשה במקרה שבפניו יהיה בחלוף 9 חודשים משחרורו של העורר ולאחר דיוני ההוכחות הקבועים במועד זה.

בהחלטתו בב"ש 3712/08 סעד רתיב נגד מדינת ישראל עומד בית המשפט המחוזי בחיפה, מפי כב' השופט ר. שפירא על פרק הזמן המהווה "חלוף זמן" המצדיק שינוי תנאי שחרור בערובה :

"אוסף עוד, לעניין זה, כי לטעמי, בעניינו של בגיר ובהעדר שינוי נסיבות אחר, זמן שיחשב לזמן המצדיק בחינה מחודשת של תנאי שחרור הוא פרק הזמן של חלוף תשעה (9) חודשים ממועד מתן החלטת השחרור. לעניין זה סבור אני כי יש ללמוד על הזמן לבחינת חלופת מעצר מהוראות סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, הקובעות מנגנון של עיון חוזר בהחלטת מעצר לאחר חלוף תשעה חודשים. סבור אני כי פרק זמן זה מנחה כאמת מידה לפרק הזמן הראוי לבחינתה של חלופת מעצר, זאת בהעדר שינוי נסיבות אחר. "

סיכומו של דבר, מהפסיקה המובאת לעיל עולה כי נקודת האיזון בין הפגיעה בחופש התנועה של המבקש השווה במעצר הבית, הפגיעה באיכות חייו ובחופש העיסוק והקניין שלו לבין הצורך באיון מסוכנותו של המבקש ממוקמת באזור תשעת החודשים בהם שווה המבקש בתנאי מעצר בית מלא ולא לפני כן.

אכן, ניתן לחשוב על מקרים בהם גם בחלוף תקופה קצרה יותר יהיה משום חלוף זמן המצדיק הקלה בתנאי השחרור בערובה אך לצורך כך על בית המשפט להתרשם כי פרק הזמן הקצר יש בו כדי להחליש באופן משמעותי את עוצמתה של עילת המסוכנות.

מן הכלל אל הפרט :

לאחר עיון בבקשה, שמיעת טיעוני הצדדים במעמד הדיון ועיון בגיליון הרישום הפלילי של המבקש מצאתי כי אין מקום להיעתר לבקשה והכל מהטעמים כדלקמן :

א. לא מצאתי כי חלוף זמן של שבועיים ימים לאחר מתן החלטה בגין שחרור מבקש בתנאים מגבילים עד תום ההליכים הינו פרק זמן העשוי לשמש בגדר "חלוף זמן" אליו כיוון המחוקק בעיגון הזכות להגשת עיון חוזר ואפנה לדוגמאות אשר הובאו לעיל בפסיקה הנוהגת.

ב. גם בטעמים בהם תלה ב"כ המבקש את בקשתו לעיון חוזר אין משום נסיבות חדשות אשר יצדיקו הקלה נוספת כבר בשלב מוקדם זה בתנאי השחרור בערובה. עמדתו של המתלונן הובאה בפני בית המשפט על ידי המתלונן עצמו בדיון יום 2.12.19 (ר' עמ' 4 ש' 8-11 לפרוטוקול). לאור הדברים אשר נאמרו באולם בית המשפט בדיון קודם בידי המתלונן הרי שאין בהסכם הסולחה, מבורך ככל שיהא, כדי להוות נסיבה חדשה אשר לא היתה מונחת לעיני בית המשפט ביום 2.12.19 אלא להיפך הוא הנכון - עמדת המתלונן עמדה בפני בית המשפט והיותה שיקול של ממש בהמלצתו לשחרור בתנאים כאמור לעיל והחלטתו בהתאם להסכמת הצדדים ואף עמדה בפני ב"כ המבקש והמבקש בעת גיבוש ההסכמות אשר הוצגו לפני שבועיים ימים בפני בית המשפט.

ג. גם בטענה בדבר התדרדרות מצב ילדיו הקטינים של המבקש לא מצאתי ממש שעה שלא הובאה כל ראייה מטעם בעל מקצוע או איש חינוך בנושא. המבקש היה מודע למצבו המשפחתי גם בעת מתן הסכמתו לתנאי השחרור בערובה ביום 2.12.19.

ד. מעת שחרור המבקש בתנאים מגבילים לא התקבלה חוות דעת מקצועית אשר תצביע על איון או הפחתה במסוכנות הנשקפת ממנו וזאת בשים לב לעברו הפלילי העשיר למדי והרשעתו בביצוע מספר עבירות איומים כנגד המתלונן, אחיו, לרבות הפרת הוראת בית המשפט אשר באה להגן על שלום המתלונן מפני המבקש.

ה. נוכח האמור לעיל לא מצאתי קיומן של נסיבות חדשות או חלוף זמן ניכר אשר יצדיקו הקלה בתנאי השחרור בערובה ואזכיר כי באם לא תהא הפרה של התנאים מצד הנאשם יורשה לצאת למקום עבודתו - הקלה שאף ניתנה לפני משורת הדין ושלא בהתאם ללוחות הזמנים בהם הכירו בתי המשפט השונים לצורך קבלת בקשה לעיון חוזר.

במצב דברים זה מצאתי כי לא התקיימו הנסיבות הקבועות בחוק לצורך עיון חוזר בהחלטה לשחרור בתנאים מגבילים מיום 2.12.19 ואני דוחה את הבקשה.

המזכירות תעביר החלטה לעיון הצדדים בדחיפות.

זכות ערר לבית המשפט המחוזי

ניתנה היום, כ' כסלו תש"פ, 18 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.